Andrei Nicolae Zorila - Asediul Realităţii

Vilkosar. Un oraş în care, dacă aş fi putut, nu aş fi călcat niciodată. Dacă ar fi să aleg un moment în care au început toate, cu siguranţă aş alege data de 14 mai 2172.

*

Era o zi friguroasă, ca orice zi de pe planeta aceea blestemată. Vântul bătea cu putere, iar haina mea (singura pe care o aveam) era mult prea subţire. Peisajul cenuşiu, mereu cenuşiu, nu ajuta deloc.

Umblam cu braţele strânse în jurul pieptului, cu capul plecat şi cu paşi mărunţi. Mai aveam de mers vreo patru mile până la gară şi nu voiam să mă grăbesc.

Mă aştepta o călătorie de o zi. Cheltuielile de transport le suportam eu şi, dacă stau să mă gândesc, lucrul ăsta mă enerva la culme. Urma să îmi petrec acolo următoarele şase luni. Interes de serviciu. Au zis că ori merg pe Yarra, ori mă trimit acasă. Alte informaţii nu am primit şi nici nu mă prea interesau.

O rafală de vânt se izbi de faţada unei clădiri din apropiere şi desprinse un nor ruginiu. Particule mari de praf goneau către mine. Mi-am acoperit repede faţa cu o batistă. Pe toată planeta aia nu exista un loc în care să nu fii surprins de vreo furtună de nisip. Am închis ochii şi am rămas pe loc.

Teoretic nu mă ţinea nimic acolo, pe Lorus Antrem. Uram peisajul acela cenuşiu, vremea o înjuram de câteva ori pe zi, leafa o cheltuiam înainte să o pun în buzunar. Localnicii? Ei bine, erau cea mai mare adunătură de leneşi, jegoşi şi plictisiţi pe care am întâlnit-o vreodată. Ca să nu mai zic, de zece ani de când ajunsesem acolo, mă durea capul. Bine, nu mă durea tare, şi nici constant, dar era destul de sâcâitor. Nu ştiu cum, dar toate lucrurile astea aveau un fel foarte ciudat de a se combina. Erau ca un fel de supă rece, apoasă şi cu prea multă sare, pe care o mănânci zilnic, ani la rând. Devine o parte din propria realitate, din ordinea firească a lucrurilor. Şi în momentele acelea chiar aveam nevoie de ordine în viaţa mea.

LifeKeep-ul de la mână scoase trei beep-uri înfundate. L-am ignorat. Nu aşteptam niciun apel. Oricine ar fi fost, putea să mai aştepte. Am continuat aşadar drumul, sorbind din peisajul insipid. După două furtuni şi o ploaie măruntă şi deasă am început să zăresc clădirea gării. Un turn înalt, de culoarea frunzelor uscate, care avea cea mai mare parte deasupra stratului de nori. Abia atunci m-am uitat la ecran. Era un apel de la ea.

Mereu am crezut despre Martha că e genul acela de femeie pe care nu ai cum să o iubeşti, dar pe care, după ce o cunoşti, nu o mai poţi părăsi. Chiar ea îmi spusese la un moment dat că nu o să pot pleca de lângă ea. Ei bine, eu tocmai asta făceam. Plecam. Ne-am luat rămas bun cu o seară înainte, iar acum nu mai aveam ce să ne spunem. Am hotărât totuşi să o sun din *tren*.

Când au monopolizat transporturile, cei de la InterTrans au scos din depozit o grămadă de nave mari, greoaie, vechi de vreo 20 de ani, şi le-au pus pe rute interplanetare. Se stricau des,

aşa că niciodată nu trimiteau o singură navă pe rută. De obicei plecau vreo 7-8. Trenuri, aşa le-au zis. Eu aveam bilet în ultimul *vagon*.

Din nou trei beep-uri. Mi-am ridicat gulerul şi mi-am îndesat pălăria pe cap. Nu voiam să o sun. Am făcut câţiva paşi şi m-am oprit. Ea nu mă suna niciodată. Acum mă apelase de două ori. Deşi eram convins că e doar un moft de-al ei, am apelat apartamentul Marthei. Nu am primit niciun răspuns. Am mai apelat o dată. Acelaşi rezultat.

Am verificat InstPorter-ul de la curea. Era cum îl ştiam. Aproape descărcat. Îl ţinusem doar pentru urgenţe. Dacă îl foloseam ca să merg la ea, nu îmi ajungea pentru altă teleportare. Pierdeam *trenul* şi o dată cu el primeam încă o mustrare scrisă, pe care să o adaug la teancul din birou.

Mi-am compus o listă mentală cu toţi cei pe care îi consideram vinovaţi de caracterul meu slab şi superficial, le-am zis tot ce am avut de zis (şi am avut grijă să nu strecor nici un lucru frumos), apoi am acţionat aparatul.

În câteva secunde, în jurul meu se materializa apartamentul Marthei. Mai întâi pereţii scorojiţi şi pătaţi (habar nu am cu ce), apoi covoarele roase (dar din import) şi cele trei corpuri atât de familiare de mobilier. Am zăbovit puţin retrăind rapid serile petrecute în compania ei, apoi am tresărit.

Martha. Unde era Martha? Apelul venea din apartamentul ei şi fusese făcut cu doar două minute înainte. Nu ar fi avut timp să plece.

Am verificat bucătăria, baia, şi m-am uitat, doar ca să elimin toate posibilităţile, în dulap şi sub pat. Am verificat din nou bucătăria, apoi am fugit la consola apartamentului şi am interogat-o. Indica două prezenţe umane în apartament. Una eram eu, iar cealaltă era Martha. Dar eu nu mă vedeam decât pe mine.

LifeKeep-ul de la mâna începu să vibreze. Asta însemna că sistemul de monitorizare al funcţiilor vitale descoperise ceva suspect. Abia atunci îmi dădeam seama cât de repede îmi bătea inima. I-am tras un pumn zdravăn ca să se oprească. Am continuat să inspectez apartamentul, dar la scurt timp am început să îmi simt picioarele grele şi să văd ca prin ceaţă.

Dacă m-aş fi uitat pe ecran, aş fi descoperit că aceea nu era doar una dintre crizele mele şi, probabil, aş fi reuşit să mă *desprind* la timp. Dar era prea târziu. Nu puteam decât să mă las pradă întunericului şi să sper că nu îmi provoc vreo leziune în cădere.

*

Spre marea mea bucurie, dacă se putea vorbi de bucurie în momente din acelea, mi-am dat seama că sunt în viaţă. Am privit LifeKeep-ul care indica, şi el, acelaşi lucru, şi abia apoi am răsuflat uşurat. Somniferul, care probabil îmi fusese administrat în apartament, mi se eliminase din organism aproape complet, iar eu eram din nou funcţional.

Nu era nevoie să mă uit în jur ca să ştiu unde mă aflam. Aş fi recunoscut oriunde mirosul stătut, designul învechit şi scârţâitul acela metalic, constant. Eram într-un *tren*. Cineva îmi

răsese barba crescută de 3 zile, îmi aranjase părul, mă îmbrăcase într-un costum negru, nou, şi mă aşezase aici, pe canapeaua de pasageri, cu un ziar în mână.

Habar nu aveam cine mi-ar fi putut face asta. Şi dacă aş fi reuşit totuşi să găsesc câţiva suspecţi, tot nu aş putea înţelege de ce. Oricum, toate la rândul lor. Nu ştiam nici măcar încotro mergea *trenul*. Compartimentul era gol, aşa cum erau de obicei chestiile alea împuţite, deci nu aveam pe cine să întreb. Nimeni nu investise în dispozitive de semnalizare interioare, totul era anunţat verbal de căpitan. Nu aveam ce face decât să cutreier din compartiment în compartiment, în speranţa că voi întâlni pe cineva. Dacă nu se întâmpla lucrul ăsta, într-un final ajungeam şi la cabină şi să puteam să îl întreb chiar pe căpitan (sau oricine ar fi fost acolo).

*

Parcursesem deja, după calculele mele, jumătate din suprafaţa navei. Trecusem prin fel de fel de compartimente, dar nici unul nu prezenta vreo formă de viaţă. Habar nu aveam cât de spaţioase erau burţile acelor fosile, şi nici cât praf puteau înmagazina. Îmi murdărisem costumul cel nou, mă rodea stomacul de foame, şi nici măcar nu ştiam dacă mă îndreptam în direcţia cea bună. Tocmai treceam printr-un culoar îngust, ce făcea legătura între două secţiuni pentru transportat marfă, când, cu coada ochiului, mi s-a părut că am surprins o siluetă. Am hotărât să mă îndrept în direcţia aceea. După vreo câţiva paşi am văzut-o iarăşi, dar şi de data asta nu am apucat să o văd decât în fugă. Am încercat să îmi dau seama de direcţia în care dispăruse, dar oriunde mă uitam aveam aceeaşi senzaţie. Cineva, sau ceva, scăpa în ultima clipă din raza mea vizuală.

Am stat locului şi m-am uitat în jur. Da. Silueta aceea era mereu puţin prea în urma mea ca să o pot vedea. M-am întors de câteva ori, ca un câine după coadă, în încercarea de a o vedea mai bine. Am închis ochii şi eram gata să mă dau bătut, dar mi-am dat seama că aşa o vedeam mult mai clar. Era o siluetă familiară, pe care am recunoscut-o imediat. Era a Marthei.

Singura explicaţie pe care am putut să o găsesc la vremea aceea era că Martha se *desprinsese*. Probabil se întâmplase în apartament, chiar înainte de a ajunge eu. Nu avusese pregătit nici un recipient de sustenanţă, aşa că rămăsese pur şi simplu suspendată în cameră. O parte din ea se lipise, probabil, prin cine ştie ce coincidenţă de evenimente, de mine. Doar o parte. Oricum, asta nu explica ce se întâmplase cu trupul ei, dar altă idee nu aveam.

Nu am înţeles niciodată cum funcţionează desprinderea şi nici de ce nu putem să o folosim decât de un număr limitat de ori în toată viaţa noastră. Auzisem de cazuri în care părţi din corpul imaterial se pierduseră şi împreună cu ele şi personalitatea persoanelor respective.

Am căzut, fără să vreau, în genunchi. Undeva, în stânga mea, o vedeam încă pe Martha. Am închis din nou ochii şi m-am prins cu mâinile de păr. Nu am urlat. Am tras aer adânc, de câteva ori, pentru a-mi linişti inima, şi m-am uitat la LifeKeep.

Modelul meu avea ascuns un recipient de sustenanţă. Îl foloseam de obicei să desprind şobolani care se furişau la mine în birou, dar nu asta este important. Funcţiona, şi avea trei locuri libere.

Am tastat codul de siguranţă, am introdus câteva caracteristici ale Marthei şi l-am pornit. A vibrat câteva secunde apoi s-a oprit cu un sunet de sucţiune. Părea să fi funcţionat. M-am uitat în jur şi, la început, nu am văzut nimic. Apoi a apărut. Acolo, în colţul cel mai ascuns al privirii mele, o siluetă neagră, ca o umbră, ce se unduia precum fumul unei lumânări bătute de vânt. Deci nu pe ea o înmagazina acum aparatul.

M-am uitat la LifeKeep. Pe partea laterală, în loc de un singur led, le avea aprinse pe toate trei. Înainte de a pune cap la cap toate acestea, am auzit trei sunete înfundate. Am răspuns grăbit.

- Johnny? Tu eşti? Se auzi vocea Marthei, surprinzător de clară.

- Da, eu sunt. Ce s-a întâmplat? Sau… ce se întâmplă?

- Of, am încercat să te previn, am încercat să…

- Ce e cu toate astea? Unde eşti? am întrebat, uitându-mă încă la cele trei leduri.

- Johnny, trebuie să îţi spun ceva!

- Ţi-ai ales un moment excelent, am zis eu, puţin mai nervos decât aş fi vrut. Spune-mi întâi unde eşti.

- E mai complicat. Am vrut să îţi spun înainte…

Nu mai aveam răbdare. Mă legănam de pe un picior pe altul şi nu ştiam cum să o abordez. Poate nu avea nici o legătură cu cele întâmplate. Poate silueta aceea era doar în mintea mea. Nu ar fi fost prima dată când mintea îmi juca feste. Şi pauzele acelea ale ei mă terminau.

- Am primit apelurile tale. Nu puteam răspunde atunci, am zis eu.

- Nu despre asta este vorba, spuse la fel de moale ca înainte, eu…

- Dar despre ce e vorba?

- Despre mine. Eu… eu sunt o *Ky-Synk*.

Am tăcut. Nu ştiam ce să zic. Vocea ei continua să se audă în difuzor, dar eu nu o mai ascultam.

- … îmi pare atât de rău… ştiu, ştiu că trebuia să îţi spun… chiar am vrut… am încercat de multe ori…

Am întrerupt convorbirea. Era un *'synk*. Asta putea explica multe.

*

Trecuse o oră. Martha încercase să mă contacteze de vreo 20 de ori, iar eu reuşisem să o ignor de fiecare dată. Tremuram tot, dar nu de frig. Mă gândeam la Lorus Antrem, la singura persoană de care m-am putut apropia în ultimii zece ani. Tocmai aflasem că totul fusese o minciună.

Înaintam din instinct, fără să fiu atent pe unde merg. M-am pomenit în faţa unei uşi masive, cu diferite însemne pe ea. După cum arăta, avea toate şansele să fie uşa care dădea în cabină. Acest lucru mă înveselise puţin, aşa că m-am putut ocupa o vreme de problemele imediate.

Nu exista nici un mecanism de deschidere din exterior. Uşa era destul de groasă, deci nu avea rost să strig. Am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte. M-am sprijinit de ea şi am început să o lovesc cu pantoful. După câteva minute am renunţat.

Eram gata să mă dau bătut, când mi-am adus aminte ceva. Am fugit la un perete şi am şters cu mâneca una din tăbliţele omniprezente care purtau seria navei. Avusesem dreptate, era seria Z63. Toate *vagoanele* din seria aia aveau o problemă de securitate. Li se deschideau toate căile de acces dacă la bord apărea o urgenţă medicală.

Presupunând că nu investise nimeni într-un echipaj medical teleportat, şi că sistemele de monitorizare erau funcţionale, m-am prins de prima bară pe care am găsit-o şi am început să fac tracţiuni. Inima mea trebuia menajată. La cât de solicitată era deja, probabil puţin efort avea să o dea peste cap. Şi aşa se şi întâmplă. LifeKeep-ul începu să vibreze zgomotos şi lumina de pe culoar deveni portocalie. M-am oprit şi m-am îndreptat către uşă. Deşi era doar la doi paşi de mine, nu am ajuns până la ea. Am auzit un scârţâit puternic şi o bufnitură. Primul sunet indica deschiderea uşilor, cel din urmă fusese produs de corpul meu care căzuse pe podea.

M-am trezit după câteva minute, pe o masă albă, sterilă. În jurul meu se afla o echipă de asistenţi care se agitau peste măsură. Când au văzut că am deschis ochii şi că încercam să mă ridic în şezut, s-au dat la o parte şi au făcut loc unui tip rotofei, cu mustaţă. Arăta ca un mecanic.

În loc să mă întindă la loc pe pat, m-a prins de un braţ şi m-a ajutat să mă ridic în picioare. Apoi, încruntându-se, m-a luat la întrebări.

- Ce cauţi aici?

- Eu… abia reuşisem să mormăi, dându-mi seama că mica mea năzdrăvănie chiar îmi pusese viaţa în pericol.

- Eşti mult prea departe de zona cu pasageri ca să spui că te-ai rătăcit.

- Voiam… voiam doar să ştiu unde mergem.

- Cum unde? Nu scrie pe bilet?

Biletul. Cum de nu mă gândisem la el? Puteam măcar să mă caut prin buzunare înainte de a presupune că sunt ţinut prizonier.

- E mai complicat, am zis eu folosind replica Marthei.

- Complicat sau nu, trenul ăsta merge la Lorus Antem. Mai avem puţin şi ajungem.

Am încercat să fac un pas în spate. M-am lovit de patul de urgenţă şi, cu echilibrul pierdut, m-am sprijinit de umărul căpitanului. Cu mâna cealaltă, începusem să mă caut prin buzunare.

- Hei… eşti în regulă? M-a întrebat el, uitându-se suspicios la mine. Tu îmi pari cunoscut.

- Nu cred că ne-am mai întâlnit, dar memoria mea are câteodată probleme. Am plecat de la…

- Am plecat de pe Yarra. Mai precis, din oraşul Vilkosar.

Am băgat mâna în buzunarul de la piept şi am scos un cartonaş auriu. Era biletul. M-am uitat pe el şi, într-adevăr, călătoream pe ruta Yarra-Vilkosar: Lorus Antrem-District39. I l-am înmânat căpitanului:

- Biletul meu. Dacă e nevoie.

- Crede-mă că nu puteai urca fără unul din ăla. Și dacă urcai, nu aveam ce să îţi mai fac acum. Hai, treci la loc, sau stai aici dacă crezi că mai ai nevoie de îngrijiri medicale.

Am hotărât să plec. În drum spre uşă, mi-am amintit de cele trei poziţii pline ale LifeKeep-ului.

- Ce transportaţi? Am întrebat cât de relaxat am putut.

- Oameni şi marfă, veni imediat răspunsul căpitanului. Dar tu eşti singurul pasager.

- Ce fel de marfă?

- Aparţine toată unui singur domn. Nu l-am cunoscut personal.

M-am întors către căpitan.

- Şi restul vagoanelor?

- Le-a închiriat pe toate, spuse căpitanul.

- Câte vagoane sunt?

Căpitanul îşi duse o mână la nas, probabil ca să îl ajute la numărat, apoi spuse.

- Cu noi, sunt 120. Cred că e cea mai profitabilă cursă pe care o face InterTrans în secolul ăsta. A apărut în toate ziarele.

O sută douăzeci de vagoane. Ceva era putred. Foarte putred. Am hotărât să îl interoghez mai târziu pe căpitan, și m-am grăbit spre ieşire. Trebuia să găsesc ziarul pe care îl aveam în mână când m-am trezit. Începeam să cred că e destul de important în toată treaba.

M-am întors către căpitan şi i-am zis:

- Am înţeles. Aş vrea acum să mă întorc la locul meu… aş putea împrumuta un teleportor de proximitate? Am făcut câteva ore până aici.

Căpitanul făcu semn cu capul spre peretele din stânga mea, apoi întrebă:

- N-ai primit unul la îmbarcare?

- A făcut scurt şi s-a descărcat, am minţit eu.

M-am dus la cutia de aluminiu de pe perete şi m-am servit cu un dispozitiv argintiu. M-am uitat pe bilet, am citit zona şi numărul locului şi le-am introdus în aparat. Până când m-am făcut nevăzut am simţit privirile căpitanului studiindu-mă atent.

*

Imediat ce am simţit scaunul sub mine, aerul închis, şi am văzut pereţii îngălbeniţi ai compartimentului, am început să mă uit după ziar. Din fericire, îl lăsasem chiar pe scaunul din faţa mea. L-am luat grăbit. Pe prima pagină, cu litere de-o şchioapă, scria: *Preşedintele InterTrans a anunţat vinderea tuturor acţiunilor*. Ca de obicei, nici o poză cu omul de afaceri. Nimeni nu ştia cum arăta în realitate şeful şefului şefului meu. M-am uitat la dată. Ziarul era din 16 mai. Asta însemna că nu îmi aminteam cel puţin două zile. Am căutat şi în celelalte pagini dar nu am găsit nimic folositor. Am pus ziarul deoparte şi am încercat să dau lucrurilor o formă.

Martha, era un *Ky-Synk*. O entitate imaterială, care nu poate pătrunde în lumea noastră decât folosindu-se de o fiinţă de aici, din realitatea curentă. Probabil pusese mâna pe mine de cum ajunsesem pe Lorus Antrem. Scotocise prin mintea mea şi găsise exact genul de femeie cu care mi-aş putea petrece zilele de atunci înainte, fără a risca să mă apropii prea mult de ea. De ce? Habar nu aveam. Orice persoană folosită de un *'synk* drept canal de trecere, din realitatea lor în a noastră, este scursă, puţin câte puţin, de energie vitală. Toate toanele mele, zilele proaste şi nerealizările aveau acum un vinovat. Şi totuşi, un *'synk* nu petrece prea mult timp în realitate pentru că riscă să rămână blocat aici. Ea mă folosise zece ani.

Din nou, mă întrebam, de ce eu? Eram un simplu muncitor la InterTrans. Inspectam marfa care ajungea sau pleca cu trenul. Stăteam la gară 12 ore pe zi. Vânam câte un pasager clandestin, mai întorceam un transport, sau eram agresat de vreun grup de proprietari care nu voiau să plătească taxele. În rest, nu făceam nimic important. Mai mult decât atât, suferam de inimă. Măcar eram mai fericit decât restul. Atunci m-am lovit. Asta era… restul.

Toţi oamenii de pe Lorus erau îngrozitor de apatici. Dacă toţi erau sub influenţa unui '*synk?* Nu se putea. Chiar dacă erau, starea lor nu putea fi agravată într-un asemenea hal. Dar dacă erau mai mulţi *Ky-Synk* agăţaţi de unul? Se putea aşa ceva? Şi dacă da, unde erau plăsmuirile materiale ale '*synk*-ilor?

M-am oprit din gândit. Se pare că Martha îşi reluase apelurile. Oare se cădea să o mai numesc Martha? Am decis că da. I-am şi răspuns.

- Salut, Martha!

- Johnny, ascultă-mă, te rog! Eşti în pericol. Trebuie să plecăm de aici.

- Ce tot spui?

- Nu îţi aminteşti ultimele două zile, la fel cum nu ţi-ai amintit două zile luna trecută, acum două luni şi aşa mai departe.

- Da, dar… alea le-am pus pe seama crizelor. Ştii tu, inima…

- Johnny, crede-mă, trebuie! Eu am făcut ce am putut.

- Ce ai făcut tu?

- Am venit cu tine. Şi în acel moment, Martha apăru pe bancheta din faţa mea. Am verificat din instinct imaginea din zona periferică, dar nu am mai găsit nici o siluetă. Am inspectat rapid LifeKeep-ul şi am văzut că avea, în continuare, trei leduri aprinse.

- Mai avem două ore până pe Lorus. Încerc să te pun la curent cât pot de repede, dar trebuie să scăpăm înainte să ajungem acolo, spuse ea, cu o oarecare îngrijorare în ochi.

- Bine, dar înainte răspunde-mi la câteva întrebări, ştii tu, mi-e greu să te cred.

- În regulă, spuse ea şi lăsă privirea în pământ.

- Sunteţi mai mulţi, acum, în tren? Am capturat deja trei, aşa că nu mă minţi.

- Da, suntem mai mulţi. Dar nu cred…

- Şi pe Lorus? Sunteţi cu miile, aşa-i?

- Da. Johnny, te rog, nu mă judeca… începu ea.

- Îi secătuiţi de viaţă pe localnici, nici nu ştiu, câţi vă îngrămădiţi la unul, doi-trei?

- Suntem în jur de 10 la o persoană.

- Zece? Am zis eu mirat. Şi unde vă ascundeţi? Când întraţi în realitate, unde vă ascundeţi?

- Vremea… nisipul. Cele mai mici forme de viaţă de pe Lorus. Se aseamănă cu particulele de praf, dar sunt roşiatice. Au un fel de exoschelet feros foarte puternic, care le protejează cam de orice, şi pot trăi chiar şi ani fără mâncare.

Era logic. Cu cât era oglindirea lor în realitate mai redusă ca formă şi complexitate, cu atât aveau nevoie de mai puţină energie. Mă trecuseră transpiraţiile gândindu-mă câte organisme din acelea am înghiţit din neglijenţă.

- Dar de ce? Ce căutaţi în lumea asta? Am întrebat eu.

- Nu mai avem unde merge. Spaţiul nostru a fost alterat. Murim cu zecile de mii. Ne-aţi folosit pentru a prezice viitorul sau pentru a vizualiza trecutul. Totul a fost în regulă o vreme.

Noi eram bucuroşi că puteam explora această realitate, voi pentru că vă îndeplineaţi mofturile. Când v-aţi dat seama că puteţi manipula cu adevărat cursul evenimentelor de aici, au apărut probleme. Ca să modificaţi trecutul, a trebuit să ţineţi deschisă o poartă între lumea voastră şi a noastră. Aţi schimbat istoria, iar milioane dintre noi au pierit absorbiţi de acea poartă. Guvernelor voastre nu le-a păsat, atâta vreme cât au putut face ce au vrut. Asta s-a întâmplat cu zece ani în urmă. De atunci s-au mai deschis trei porţi. E nevoie de câte o astfel de deschidere permanentă pentru fiecare modificare a cursului timpului, fiecare fir nou creat trebuie să fie susţinut. Am încercat să luptăm, dar puterea noastră aici e prea mică. Am reuşit totuşi să ne refugiem pe Yarra.

Nu îmi venea să cred aşa ceva. Nu ştiam ce puteam să mai spun. Am lăsat instinctul să continue conversaţia.

- Şi eu? Ce rol am în toată chestia asta?

- Tu ne-ai ajutat. Prin tine am înfiinţat compania asta de transport, am pus bazele emigraţiei de pe Yarra pe Lorus.

- Stai puţin, cum adică prin mine?

- Ştiu că până acum era imposibil, dar am descoperit o metodă prin care, împreună, câţiva dintre noi sunt în stare să îl influenţeze pe unul dintre voi. Tu ai fost ales.

- Dar ce treabă am eu?

- Ai avut o slujbă nesemnificativă, pe o planetă nesemnificativă, şi ai dus o viaţă pe măsură. Nimeni nu ar fi simţit dacă lipseai din când în când, nici măcar tu. Erai obişnuit să îţi pierzi cunoştinţa din cauza crizelor tale. Te-am făcut preşedintele InterTrans, de zece ani. Tu ai comandat acest transport, ca şi pe cele dinaintea lui. Acesta este ultimul. După asta nu o să mai avem nevoie de serviciile tale. Ei vor să scape de tine. Ţi-au aranjat foarte frumos toată chestia asta. Slujbă nouă, departe, ţi-ai şi luat rămas bun de la toţi. Eu am aflat prea târziu că nu vei scăpa. Totuşi, am făcut ce am putut.

Nu îmi venea să cred. Tocmai aflasem că urma să mor, probabil, în următoarele ore. Am privit-o în ochi şi am întrebat-o:

- De ce m-ai trezit? Pentru că îmi dădusem seama că nu era programat să mă trezesc acolo, înainte de a ajunge la destinaţie.

Ea alese să nu răspundă. Strânse din dinţi şi îşi îndreptă privirea către fereastră, apoi spuse:

- Avem la nivelul acesta două navete de urgenţă. Una e defectă, dar cu cealaltă am putea ajunge înapoi pe Yarra. Trebuie să ne întoarcem acolo. Se ridică în picioare şi mă prinse de mână. Nu avem altă soluţie.

Am urmat-o ca un căţeluş, fără să pun la îndoială vorbele ei. Am luat-o la fugă spre hangar. Am trecut prin fel de fel de coridoare, chiar şi prin acela în care am văzut-o prima dată, apoi am ajuns. Când am intrat, am văzut că acesta purta urmele unei lupte. O navetă încercase să plece şi se izbise de porţile groase care nu se deschiseră la timp. Pereţii erau pătaţi de urmele unor pistoale cu plasmă, iar pe podea, din loc în loc, ardeau mocnit câteva focuri. Rămăşiţele

echipajului erau şi ele împrăştiate pe jos. M-am uitat îngrozit la Martha. Ea clătină scurt din cap şi mă trase de mână. Am ajuns la singura navetă funcţională şi ne-am urcat grăbiţi. Înainte de a ieşi din hangar, am întrebat-o:

- Şi unde sunteţi toţi? Mă refer la transport.

- Suntem în acea stare pe care voi o numiţi *desprindere.* Putem să o copiem şi noi, dar nu rezistăm prea mult timp aşa, fără o fiinţă care să ne definitiveze trecerea. Doar că… şi aici îşi mişcă buza de jos, odată ce ajungem în starea asta, suntem legaţi de lumea voastră. Am transformat toate compartimentele navelor în recipiente de sustenanţă. Suntem peste tot.

Mi-am amintit de cele trei entităţi din LifeKeep, le-am dat drumul imediat. Ea a încercat să mă oprească, dar nu a reuşit.

- De ce? Am zis eu mirat, apoi m-am simţit ca un prost. Nu era de mirare că fusesem cel mai potrivit pentru a juca rolul de marionetă. Înseamnă că ceea ce facem noi acum e cunoscut şi de ei, şi va fi de toţi cei asemenea ţie din *vagon.* Mă înşel?

Ea păstrase din nou tăcerea. Puse mâna peste a mea şi împinse maneta de acceleraţie. Am ieşit rapid iar alarma fu declanşată în urma noastră. Am activat scuturile şi am sperat ca *vagonul* acela să nu aibă putere de foc prea mare.

Am avut noroc. Am reuşit să ieşim din raza turelelor înainte să pierdem tot scutul. Abia atunci m-am relaxat. M-am uitat la trenul pe care îl lăsasem în urmă. Îmi imaginam cum fiecare dintre acele nave enorme vor ateriza pe Lorus. Vedeam cum *vagoanele* îşi vor deschide porţile largi, lăsând să iasă mii de entităţi nevăzute. În jurul navelor se vor porni imediat furtuni de nisip, care vor înainta apoi spre deşertul vast ce despărţea gara de Districtul 39, apoi vor mătura districtul şi vor zbura mai departe, către restul aşezărilor populate. Nu prevedem un viitor prea vesel pentru acea planetă, dar, spre surprinderea mea, nu simţeam niciun fel de milă.

*

Am ajuns pe Yarra. Planeta nu mai arăta deloc aşa cum o ştiam. Totul era în paragină. Aproape toate urmele civilizaţiei fuseseră şterse de pe faţa pământului. Nu ştiu ce au făcut sau nu au făcut ky-synk acolo, dar au reuşit să distrugă, ca un parazit, tot ceea ce fusese construit de mâna omului.

Am mers la Vilkosar. Martha îmi spuse că este ultimul oraş locuit, şi locuit era prea mult spus. Aproape toţi oamenii plecaseră de acolo. Mai întâi vremea devenise insuportabilă, furtuni de nisip, ploi, vânturi puternice, apoi se ofiliseră toate plantele, iar altele noi nu mai crescuseră. După asta, începuseră să piară şi animalele. Atunci a urmat o emigraţie în masă a oamenilor. Când mi-a spus asta, pe faţa Marthei curgeau lacrimile. Am înţeles că nu doar oamenii erau cei care plecau de acolo. Doar că oamenii aleseseră planete bine dezvoltate, înfloritoare, iar Ky-Synk se mulţumiseră cu planete de la periferie, cărora să nu le ducă nimeni dorul prea curând. Mai ştiam şi că, dacă se afla cauza distrugerilor, se va încerca modificarea timpului pentru salvarea planetelor. Vom intra într-un fel de buclă, dacă nu eram deja într-una.

- Johnny, trebuie să rămâi aici! Spuse ea hotărât, fixându-mă cu privirea.

- Aici? De ce aici? am spus eu mirat. E totul în paragină!

- E liber…

Atunci mi-am dat seama că, în felul ei, mă iubea. Am întrebat-o:

- De ce ai făcut toate astea pentru mine?

- Cred că ştii deja, mi-a răspuns.

Am ezitat puţin. Nu eram obişnuit cu genul acela de conversaţii. Cât de simple fuseseră lucrurile cu ea acum câteva zile. Acum parcă eram două persoane complet diferite. Toate sentimentele acelea pe care le renegasem mi se zvârcoleau prin stomac şi prin creier. M-am apropiat de ea şi am zis:

- Stai cu mine! Am încercat să o prind de braţ.

- Ştii că nu pot, spuse ea în timp ce se trase doi paşi înapoi.

Avea dreptate, dacă ar fi rămas cu mine, cel puţin în forma aceea, ar fi continuat să mă stoarcă de energie. Asta mă condamna la o viaţă din ce în ce mai nefericită. Cu mult mai proastă decât cea de pe Lorus. Sacrificase totul pentru a mă salva pe mine.

Martha se aşeză pe o piatră şi începu să plângă uşor. M-am aşezat şi eu lângă ea. Am stat aşa până şi-a revenit, apoi am întrebat-o, cât de cald am putut:

- Tu ce o să faci?

- Johnny, trebuie să îţi zic ceva.

- Ok, te ascult. Am zis şi am încercat să o iau în braţe. De data asta nu s-a ferit.

- Recipientele din vagonul tău. Nu funcţionau… şi începu din nou să plângă, doar că acum îşi ascunse faţa în braţele mele.

Nu îmi venea să cred că făcuse aşa ceva.

- Adică i-ai ucis pe toţi?

- Nu, nu, nu pe ei. Nava ta era goală. Tu ai închiriat-o numai pentru tine. Echipajul..

Atunci am priceput. Probabil ea îi omorâse pe cei trei membri ai echipajului (care s-au desprins cu toţii) şi spera să îi recupereze şi să îi aducă aici. Eu le-am dat drumul. Acum erau cu adevărat pierduţi. De fapt, eu i-am omorât.

Am rămas aşa, amândoi, până s-a înserat. Am dormit sub cerul liber. Când ne-am trezit, am luat o decizie. Probabil singura decizie fermă din viaţa mea. Nu înţelegeam cum acele creaturi

pot să sufere pentru noi, după tot ce le-am făcut, dar ştiam bine că, măcar în privinţa ei, eu eram singurul care putea face ceva.

Am căutat, în toată pustietatea aceea, un loc potrivit. L-am împrejmuit cu un gard solid, care să ţină departe orice explorator curios sau turist rătăcit. Am construit, pe un vârf de deal, o baracă. Apoi am comandat prin LifeKeep (Martha îmi spusese noul meu cont) un recipient de sustenanţă, cu bateria încărcată pentru câteva sute de ani, şi o capsulă criogenică. Le-am dus în baracă, le-am instalat în subsol (amenajasem unul destul de încăpător) şi apoi m-am întors către Martha, am privit-o în ochi şi am întrebat-o.

- Poţi să faci asta?

Ea s-a mulţumit să nu zică nimic, apoi mi-a dat drumul la mâini şi a dispărut.

Eu m-am uitat în jur pentru ultima oară şi am respirat aerul acela, pe care nu îl va mai respira nimeni cel puţin câteva zeci de ani de acum înainte. Mi-am imaginat cum va arăta lumea aceasta regenerată şi imediat m-am întrebat dacă asta se va întâmpla, totuşi, vreodată. Speram (şi încă sper) că da. M-am aşezat apoi în capsulă şi m-am *desprins*. După treizeci de secunde capsula se închise şi îmi trecuse trupul în stare criogenică. După încă zece secunde, recipientul de sustenanţă mă absorbise. Doar că eu nu eram singurul absorbit. Mai era şi Martha, care, folosind trupul meu îngheţat drept poartă, se agăţase de el şi copiase cea din urmă formă a mea.

În acel moment devenise o parte din mine, aşa cum a fost, de fapt, în toţi acei ani.